

кжслечи. Каква ще да е била оназъ поетическа мощъ, която е могла въ толкова малко да каже толкова много и толкова хубави образи!

Тя обича своитѣ моми. Тѣмъ оставатъ нейнитѣ чувства вѣрни до край (Frg. 12). Не е злопамятна (Frg. 73), тя си знае сѣдбата (Frg. 11). Но много я боли, че тѣкмо тѣзи, на които тя е най-предана, отравятъ нейната душа. Сърдцето ѝ е само вѣрность и нѣжность, затова, даже и когато бжде напусната отъ нѣкоя любима отъ нея мома, тя не се нахвърля върху ѝ, както би постѣпилъ Архилохъ. Момата пакъ си е хубава и заслужава обичъ. Андромеда (Сафина съперница и по звание и по любовь) привлича нейнитѣ моми. Сафо съ тихо огорчение само констатира факта, че Атисъ е „изпждила отъ сърдцето си Сафо“ (Frg. 39), но момата, която обикновено е избѣгвала тайно (Frg. 60), пакъ си остава хубава и любима — „Андромеда има хубава другарка“. Съ трогателна женственостъ и откровенностъ отговаря тя на любовнитѣ объяснения на едного, отъ нея много по-младъ по години: „Ако наистина ме обичашъ, вземи си за жена нѣкоя по-млада, че сега да ставамъ твоя невѣста, като съмъ толкозъ по-стара, не смѣя“ (Frg. 47).

Съ най-прости думи изказва тя своето възхищение. „Застани, мили мой, на среща, нека те погледамъ въ това хубаво лице“ (Frg. 57). „Още два лакта и, струва ми се, ще допра небето“ (Frg. 103 b.). Сафо първа е намѣрила думитѣ, за да изрази чудното противоречие въ любовното чувство. „Пакъ ме обхваща Еросъ и бode ме, гори ме съ сладколютивото си остро жило“.

Ἔρος δαῦτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρετον (Frg. 38).

„Не зная какво да правя: на две страни ме тегли сърдце“ — *δύο μοι τὰ νοήματα* (Frg. 31). „Изгори ме“ — *ἄπτασ' ἄμμεν* (Frg. 103 g.).

Любовъта, която е къртила сърдцето ѝ, както буритѣ джбове въ гората (Frg. 35), не я оставяла цѣли нощи да спи. И на това свое мжчение тя дава чуденъ изразъ съ онѣзи прочути четири стиха, въ които на пръвъ погледъ нѣма нищо освенъ едно сухо изложение — и все пакъ ни пленяватъ съ своята живостъ, почти еднакво като Гетевото *Ueber allen Gipfeln ist Ruh'*. „Скри се месецътъ и плеядитѣ, полунощъ е, времето си тече, а азъ самичка лежа“.¹⁶¹